

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. V. D.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2018, č. j. 137867-5/2018-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2019, č. j. 51 A 50/2018 - 39,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2019, č. j. 51 A 50/2018 - 39, **se** ve výroku I. **zrušuje.**

II. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 27. 11. 2018, č. j. 137867-5/2018-OPL, **se** v části týkající se žalobce **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „zastupitelský úřad“) usnesením ze dne 5. 10. 2018, č. j. 3331/2018-HANOKO, zamítlo žalobcovu žádost o upuštění od

povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastavilo řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že přidělování termínu k osobnímu podání žádosti bylo pro tento druh pobytového oprávnění dočasně pozastaveno na základě usnesení vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik (dále jen „usnesení vlády“).

[2] Ministr zahraničních věcí v řízeních o rozkladu usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 137867-2/2018-OPL, spojil ke společnému řízení věci jedenácti vietnamských žadatelů o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť všichni byli zastoupeni stejným zástupcem a skutkové okolnosti případů byly identické. Ministr zahraničních věcí následně v záhlaví popsaným rozhodnutím rozklady zamítl a napadená usnesení potvrdil.

[3] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozhodnutí ministra zahraničních věcí a zastupitelského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť žalovaný je vystavěl na obhajobě postupu zastupitelského úřadu dle předmětného usnesení vlády a vyzdvihl vládu jako vrcholný orgán moci výkonné. Tato argumentace však přímo nereaguje na žalobcem namítané porušení zásady vázanosti státní moci zákonem. Rozhodnutí zastupitelského úřadu ani napadené rozhodnutí nadto nereagují ani na důvody, které žalobce v žádosti o upuštění od osobního podání uvedl.

[4] Třebaže již uvedené pochybení postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, krajský soud se zabýval také věcnými argumenty žalovaného, neboť toto posouzení může mít význam pro další průběh řízení. Vyšel z premisy, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Dospěl k závěru, že postup správních orgánů, které zamítly žádost žalobce o upuštění od osobního podání pouze z důvodu existence předmětného usnesení vlády, neměl oporu v zákoně o pobytu cizinců a ani v žádném jiném zákonném předpise. Zákon o pobytu cizinců nepředpokládá pozastavení příjmu žádostí o pobytová oprávnění rozhodnutím vlády, stejně jako nepřepokládá, aby zprostředkovaně z tohoto důvodu bylo možné žádost o upuštění od osobního podání žádosti bez dalšího zamítnout. Napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné i z tohoto důvodu.

[5] Krajský soud se vyjádřil též k argumentaci žalovaného evropským právem. Článek 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) i článek 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice“), umožňují členským státům přijmout určitou právní úpravu, na jejímž základě budou moci stanovit objemy limitů vstupů na své území určitým osobám. Této možnosti však český zákonodárce nevyužil, nezakotvil do zákona o pobytu cizinců žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné transparentně stanovit objem vstupu či rozhodnout o plošném pozastavení přijímání pobytových žádostí. O přímé účinnosti evropské úpravy nelze

přitom uvažovat, je-li jejím obsahem pouze obecná deklarace možnosti členských států stanovit objemová omezení vstupu státních příslušníků cizích zemí. Výkonné moci nejsou přiznána žádná konkrétní, jednoznačná a dostatečně určitá oprávnění k rozhodování o veřejných subjektivních právech jednotlivců. V případě směrnice je nadto vyloučen její tzv. obrácený přímý účinek, při kterém by se stát domáhal vůči jednotlivci účinků ustanovení netransponované směrnice.

[6] Krajský soud poukázal též na vládní návrh zákona, kterým se mění zákon o pobytu cizinců a další související zákony (sněmovní tisk 203/0), který předpokládá přijetí nového § 181b zákona o pobytu cizinců, jenž by v návaznosti na čl. 79 odst. 5 SFEU umožnil vládě nařízením stanovit maximální počet žádostí, které lze podat v rámci určitého časového období na příslušném zastupitelském úřadě. Teprve dle tohoto ustanovení, bude-li kvóta naplněna, bude možné žádost vyhodnotit jako nepřijatelnou dle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[7] Závěrem krajský soud neshledal důvodnými námitky žalobce stran porušení čl. 13 odst. 2 směrnice, ani námitku, že na vydání zaměstnanecké karty existuje právní nárok a že předmětné usnesení vlády je svým charakterem diskriminační.

II. Kasační stížnost

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pojmově vylučuje reflexi konkrétního obsahu žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, což je v něm i výslovně uvedeno. Ostatně jak žalobce, tak krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí rozumí a obsáhle se k němu vyjadřují. Není tedy pravdou, že by napadené rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno. Krajský soud s právními závěry žalovaného nesouhlasí, to už je ovšem otázkou věcného přezkumu důvodů napadeného rozhodnutí.

[9] Věcně stěžovatel namítá, že zákonné zmocnění vlády pozastavit příjem žádostí o zaměstnanecké karty se opírá o svrchovanost České republiky a pravomoc vlády jako vrcholného orgánu výkonné moci, který přímo či nepřímo řídí výkon celé státní správy. Na vydání zaměstnanecké karty neexistuje právní nárok, a tudíž není vyloučeno, aby vláda jako vrcholný orgán moci výkonné rozhodla, že určitou část cizinců nenechá vstoupit do sféry působnosti správního orgánu a neumožní jim tak žádost podat. V souvislosti s podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze vůbec uvažovat o právu na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Na podporu své argumentace odkazuje stěžovatel na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 18. 12. 2018, č. j. 52 A 135/2018 - 57, a dále též na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. I. ÚS 290/04, dle něhož neexistuje-li subjektivní právo v rovině hmotného práva a nelze-li takové právo dovodit ze základního práva, nelze se v takovém případě domáhat ochrany základního práva na spravedlivý proces.

[10] Pokud by zákon nepředpokládal, že vláda může zastavit příjem žádostí o zaměstnanecké karty pro určitou skupinu cizinců (např. z bezpečnostních důvodů jako

zde), popř. pro všechny cizince (např. v případě hluboké hospodářské recese), nemohl by rozšířený senát v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, mimo jiné konstatovat, že *„nutnou, nikoli však dostačující podmínkou vyhovění žádosti o zaměstnaneckou kartu je kumulativní splnění podmínek formulovaných v § 42g odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Ty ve své podstatě zajišťují, že o kartu může s nadějí na úspěch žádat pouze žadatel, jehož pracovní síla je v České republice potřeba*“, a že *„Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb*“.

[11] Ani právo EU dle stěžovatele nebrání tomu, aby vláda formou usnesení o pozastavení příjmů žádostí o zaměstnanecké karty fakticky stanovila objem vstupů na své území v nulové výši. Dle čl. 8 odst. 3 směrnice může být žádost *považována za nepřípustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.* Předně je nesprávná úvaha krajského soudu, že čl. 8 odst. 3 směrnice se vztahuje až na samotné řízení o žádosti a nikoliv na řízení o žádosti o upuštění od osobního podání žádosti. Citované ustanovení nijak neomezuje stanovení okamžiku, v němž nebude žádost zpracována, a je jistě žádoucí provést toto posouzení co nejdříve.

[12] Kromě toho ustanovení čl. 79 odst. 5 SFEU a čl. 1 odst. 2 směrnice pouze stanoví oblasti pravomoci členských států, které zůstávají unijní úpravou nedotčeny, přičemž čl. 8 odst. 3 směrnice specifikuje důsledky využití této pravomoci v procesu zpracování žádostí. Z pohledu unijního práva tedy citovaná ustanovení nemusí být vůbec do vnitrostátního práva prováděna, a už vůbec ne obecně závazným právním aktem. Nejedná se proto o obrácený přímý účinek směrnice, v rámci kterého by stát požadoval po jednotlivci splnění povinnosti vyplývající z neimplementované směrnice či nesplnění této povinnosti trestal. K zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti nedošlo dle citovaných ustanovení unijních předpisů, nýbrž na základě příslušného usnesení vlády.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Shledal, že rozsudek krajského soudu je stižen vadou, ke které musí soud přihlížet i bez řádně uplatněné kasační námitky.

[15] Soud se zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j.

4 As 5/2003 - 52). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že v něm nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán námitkami účastníka řízení zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, pro které pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, nebo ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 311/2018 - 35).

[16] Krajský soud dovodil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ze skutečnosti, že stěžovatel nereagoval na žalobcovu námitku porušení zásady vázanosti státní moci zákonem, ani na důvody, které žalobce v žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání uvedl. Z napadeného rozhodnutí (str. 4 - 5) však jednoznačně vyplývá právní závěr, že vláda má s ohledem na příslušné články Ústavy, pravomoc vydat usnesení, kterým dočasně pozastaví příjem žádostí o zaměstnaneckou kartu. Takovým usnesením jsou potom vázány všechny orgány moci výkonné včetně zastupitelských úřadů, které rozhodují o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Zastupitelský úřad tak podle stěžovatele nemohl vyhovět žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání již jen proto, že vláda zcela pozastavila příjem žádostí o předmětné pobytové oprávnění. Stěžovatel taktéž uvedl, že z logiky věci nelze pro uvedený typ pobytového oprávnění vyhovět žádosti o upuštění od osobního podání, ať již jsou důvody této žádosti jakékoliv.

[17] Dle Nejvyššího správního soudu je z takového odůvodnění zřejmé, že dle názoru stěžovatele vláda již na základě Ústavy bez potřeby zákonného zmocnění měla pravomoc vydat předmětné usnesení a správní orgány na základě tohoto usnesení byly povinny zamítnout jakoukoliv žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, a to bez ohledu na důvody, které účastník v řízení uvede. Toto odůvodnění zároveň jednoznačně a konzistentně odpovídá na žalobcem vznesené námitky (byť jsou východiska i závěry stěžovatele chybné, jak bude uvedeno dále). Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné z důvodů uváděných krajským soudem a lze se ztotožnit se stěžovatelem, že pokud by toto byl jediný důvod zrušujícího výroku, nemohl by napadený rozsudek obstát.

[18] V posuzované věci je podstatné, že stěžovatelovo rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Bylo tedy způsobilé věcného přezkumu, který krajský soud ostatně provedl, neboť v další části napadeného rozsudku s odůvodněním napadeného rozhodnutí polemizuje, činí tak poměrně rozsáhle, jeho argumentace je přesvědčivá a dle Nejvyššího správního soudu též věcně správná. Zrušující výrok lze proto opřít o tu část odůvodnění rozsudku, která stěžovateli vytýká podstatné porušení ustanovení o řízení před správním

orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (správní orgány neposuzovaly žalobcovu žádost podle zákona o pobytu cizinců a kritérií zde stanovených, ale v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu podle usnesení vlády), tedy vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pro takovou vadu lze napadené rozhodnutí zrušit i bez jednání. Krajský soud proto nepochybil, pokud i přes výslovnou žádost stěžovatele o nařízení jednání (viz čl. 21 soudního spisu), ve věci rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Na tomto místě je třeba zmínit, že skutkově i právně obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, kterým zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 18. 12. 2018, č. j. 52 A 135/2018 - 57 (kterým stěžovatel podpořil svou argumentaci), a z větší části též odpověděl na námitky uplatněné v nynější kasační stížnosti. V podrobnostech je proto možné na odůvodnění citovaného rozsudku odkázat.

[20] Rozsudkem ze dne 16. 5. 2109, č. j. 9 Azs 74/2019 - 31, pak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost téhož stěžovatele, která mířila proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích obsahujícímu téměř totožné odůvodnění jako rozsudek v nyní souzené věci. Soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od závěrů obsažených ve svých dřívějších rozhodnutích odchýlit.

[21] Z rozsudku č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 ve zkratce vyplývá, že byť na vydání určitých typů pobytových oprávnění neexistuje právní nárok, neznamená to, že žadatelé o pobytové oprávnění z tohoto důvodu ztrácejí právo na spravedlivý proces při vyřizování své žádosti. Jinak řečeno, skutečnost, že cizinec žádá o nenárokový pobytový titul, nevede k závěru, že nemá vůbec nárok na podání žádosti. Toto právo, vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny, nelze derogovat pouhým poukazem na nenárokovost pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud nezpochybnil, že jedním z projevů svrchovanosti státu může být i regulace migrace na jeho vlastní území. Musí se tak ovšem dít při respektu k principům demokratického právního státu a dělbě moci (čl. 1 odst. 1 Ústavy). V daném případě je třeba vyjít z toho, že zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců upravil určitý typ pobytového oprávnění (zaměstnaneckou kartu) a veškeré procesní podmínky, které k jeho udělení vedou. Hodlá-li vláda (na základě svého politického rozhodnutí) za takovéto situace zavést určitý typ regulace, jejímž cílem je omezení vydávání určitého typu oprávnění k pobytu, a tedy i omezení přístupu cizinců ke správnímu orgánu, který o tomto oprávnění rozhoduje, pak se jedná o postup vlády, kterým se omezuje právo dle čl. 36 odst. 1 Listiny. Takový akt, který je fakticky normativním právním aktem vztahujícím se na neurčitý počet adresátů a majícím obecnou povahu, nelze učinit prostřednictvím interního aktu, kterým je usnesení vlády, a v tomto případě ani podzákonným právním předpisem, kterým je nařízení vlády, neboť by takové nařízení nebylo vydáno k provedení zákona a v jeho mezích (čl. 78 Ústavy). Aby bylo možno ono politické rozhodnutí aplikovat vůči jednotlivcům (tedy na základě tohoto rozhodnutí uplatňovat vůči jednotlivci veřejnou moc), je třeba je ústavně předpokládaným způsobem vtělit do právního řádu. To je v demokratickém právním státu úkolem moci zákonodárné, případně i moci výkonné, ovšem za dodržení podmínek vymezených Ústavou, tedy na základě zákonného zmocnění, které vymezí případy a způsob, jimiž lze omezit právo podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Ostatně tento postup vláda již zvolila, neboť předložila do Poslanecké sněmovny Parlamentu výše uvedený návrh novely zákona o pobytu cizinců.

[22] Postup vlády nelze legitimizovat ani odkazy na čl. 8 odst. 3 směrnice či čl. 79 odst. 5 SFEU. Byť citovaná unijní úprava stanoví členským státům v určité oblasti relativní volnost, sama o sobě tato úprava nezakládá moci výkonné žádná konkrétní, jednoznačná a dostatečně určitá oprávnění k rozhodování o veřejných subjektivních právech jednotlivců, podle kterých by mohl zastupitelský úřad, potažmo žalovaný v řízení o žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu postupovat.

[23] Je tedy zřejmé, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobstojí. Usnesení vlády jako interní akt nemohlo z hlediska principu dělby moci a pravidel, týkajících se omezování ústavně zaručených práv, nahradit obecně závazný právní předpis s mocí zákona. Správní orgány, které jsou vázány zákonem a ostatními právními předpisy, tedy v dalším řízení nebudou k předmětnému usnesení vlády přihlížet a dle zákona o pobytu cizinců posoudí, zda jsou v případě žalobce naplněny zákonem předvídané důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, a to s ohledem na všechny důvody uvedené v žalobcově žádosti a případně též na důvody zastupitelskému úřadu známé z úřední činnosti.

[24] Soud dále konstatuje, že krajský soud považoval za žalovaného ministra zahraničních věcí, který však není samostatným správním orgánem. Směřuje-li žaloba proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán [k postavení zastupitelského úřadu v obdobné věci, jako je ta nynější, srov. rozsudek ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018 - 48, část *IV.a)*]. Toto pochybení však nemohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť krajský soud fakticky jednal s Ministerstvem zahraničních věcí, byť jako žalovaného označoval ministra.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Závěr krajského soudu, že je napadené správní rozhodnutí třeba zrušit, byl správný. Nelze nicméně pominout, že ministr zahraničních věcí nerozhodl pouze o žalobcově rozkladu, ale též o rozkladech dalších deseti žadatelů. Krajský soud proto nebyl oprávněn na základě žaloby podané pouze jedním z jedenácti účastníků řízení zrušit celé rozhodnutí, neboť tím překročil rámec soudního přezkumu, který je vymezen právě podanou žalobou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale měl napadené rozhodnutí zrušit pouze v části, která se týká žalobce. Jedná se o takovou vadu řízení před krajským soudem, ke které musel kasační soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s.), neboť měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[26] Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zrušení výroku I. napadeného rozsudku, kterým krajský soud zrušil rozhodnutí ministra zahraničních věcí (výrok I. rozsudku NSS). Současně soud (výrok II.) zrušuje rozhodnutí ministra zahraničních věcí, a to pouze v části týkající se žalobce. V tomto rozsahu pak soud vrací stěžovateli věc zpět k dalšímu řízení. V něm bude vázán právním názorem vysloveným výše ve spojení s právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu.

[27] Byť je výrok II. rozsudku týkající se náhrady nákladů řízení o žalobě závislý na výroku I., Nejvyšší správní soud jej nezrušil, protože s ohledem na celkový neúspěch

stěžovatele v soudním řízení žalobci nadále náhrada nákladů řízení o žalobě vůči stěžovateli svědčí (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Z důvodu neúspěchu v řízení pak stěžovatel nemá nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok III.). Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal (výrok IV.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu